

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **E. P.**, nar. X, státní příslušnost Ázerbájdžánská republika, t. č. Věznice V., H., V., zastoupený Mgr. et Mgr. Zuzanou Reviřakovou, advokátkou se sídlem Karoliny Světlé 301/8, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2016, č. j. OAM-150/LE-LE05-ZA14-R2-2010, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného 20. 4. 2016, č. j. OAM-150/LE-LE05-ZA14-R2-2010, se v části, kterou nebyla žalobci udělena doplňková ochrana pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, zrušuje a věc se žalovanému vrací v této části k dalšímu řízení.**
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. Soudem ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. et Mgr. Zuzaně Ščerbové, se přiznává odměna ve výši 16.456,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů po právní moci tohoto rozsudku.**

- V. **Soudem ustanovenému tlumočnickovi Mgr. E. D., Ph.D., soud určuje odměnu za tlumočení u jednání soudu v délce jedné hodiny částkou 385,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- VI. **Soudem ustanovenému tlumočnickovi Ing. E. B. soud určuje odměnu za tlumočení u jednání soudu v délce jedné hodiny částkou 350,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 20. 4. 2016, č. j. OAM-150/LE-LE05-ZA14-R2-2010, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §13, a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a bylo rozhodnuto, že doplňkovou ochranu nelze pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, udělit.

Žalobce předně uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 2, § 3, zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 12, § 14, § 14a a § 15a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 3 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod.

V doplnění žaloby namítl, že podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu byly naplněny. Uvedl, že jako člen strany Müsavat byl v průběhu roku 2005 celkem třikrát zadržen policií a zbit. Při posledním zadržení v listopadu 2005 měl být donucen k přiznání ke spáchání trestných činů. Namítl, že žalovaný se omezil pouze na konstatování některých skutečností, aniž by přihlédl ke skutečnostem věcně relevantním. Sám ve svém rozhodnutí nepopírá činnost žalobce, který svým jednáním vyjadřoval nespokojenost s vládnoucím režimem a politickým systémem, tzn., zabýval se činností, která směřovala k uplatňování lidských práv. To, že byl žalobce za toto uplatňování pronásledován lze jednoznačně dovodit jednak ze skutečnosti, že byl vícekrát za tuto činnost uvězněn a následně také donucen doznat se k trestným činům, které nespáchal a za které hrozí v jeho vlasti vysoká trestní sazba. K tvrzení žalovaného, že se nepokusil si na jednání příslušníků policie stěžovat, uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že v případě Ázerbájdžánu se jedná o zemi se zcela nedemokratickým režimem, známým vězněním svých politických odpůrců, nelze se v takovém případě domáhat ochrany proti postupu příslušníků policie.

Rovněž namítl, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu a poukázal na válečný stav v Ázerbájdžánu, který je ve válečném konfliktu se sousední Arménií. Obě země bojují o oblast Náhorní Karabach. Zhruba od prosince 2015 vypukly nejsilnější boje od uzavření příměří v roce 1994 a žalobce se tedy důvodně obává o svůj život, který je tímto konfliktem vážně ohrožen.

Dále uvedl, že v řízení jsou dány důvody pro udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, jelikož by mohl být válečným konfliktem, jenž trvá na území jeho rodné země, ohrožen na životě a byl by tak vystaven nebezpečí vážné újmy.

Konečně namítl, že ačkoliv se vylučující klauzule obsažená v § 15a odst. b) zákona o azylu drobně odchyľuje od terminologie trestního zákoníku, je nezbytné pro účely výkladu zákona považovat pojmy „zvlášť závažný zločin“ a „vážný zločin“ za synonyma. Jelikož se žalobce žádného zvlášť závažného zločinu nedopustil, měl žalovaný posoudit možnost udělení doplňkové ochrany.

Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce měl být zadržen poté, co jednou rozdával letáky a dvakrát se zúčastnil demonstrace. Mělo k tomu dojít v lednu, říjnu a listopadu 2005. S ohledem na tyto okolnosti se rozhodně nedá hovořit o dlouhodobosti jeho činnosti, či případnému dlouhodobému zájmu státních orgánů o jeho osobu. K zadržení žalobce mělo vždy dojít na základě jeho účasti na jím uvedené akci. Ve vztahu k zadržení na demonstracích výslovně sdělil, že v čase předpokládaného ukončení demonstrací policie účastníky vyzvala k rozchodu. Protože na tuto výzvu nereagovali, přistoupila policie k rozpuštění demonstrace a zadržovala osoby, které místo konání akce dobrovolně na základě výzvy neopustily, resp. ty, které před jejími příslušníky nestačily utéci. Z tohoto důvodu mělo dojít mezi jinými i k jeho zadržení. Z předestřené vývoje událostí je naprosto zřejmé, že nebyl nijak dlouhodobě policií sledován, prověřován pro své aktivity či jinak šikanován. K jeho zadržením došlo fakticky nahodile a mezi prvním a druhým zadržením uběhlo devět měsíců.

Dále uvedl, že žalobce spáchal vážný zločin, který je předvídan právě v ustanovení § 15a zákona o azylu pro případy, kdy nelze udělit žadateli o udělení mezinárodní ochranu doplňkovou ochranu. Žalobce byl v ČR pravomocně odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 4 T 188/2010 ze dne 24. 8. 2010, který nabyl právní moci dne 11. 11. 2010, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 8 To 488/2010 ze dne **11. 11. 2010**, pro spáchání trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny dle § 176 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, k trestu odnětí svobody na 12 měsíců nepodmíněně. Dále byl žalobce Obvodním soudem pro Prahu 2 pravomocně odsouzen rozsudkem sp. zn. 1 T 192/2011 ze dne 28. 6. 2012, který nabyl právní moci dne 5. 12. 2012, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 67 To 370/2012 ze dne **5. 12. 2012**, pro spáchání zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku dílem dokonaným a dílem ve stadiu pokusu ve spolupachatelství k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř let. Žalobci byl uložen také trest vyhoštění na dobu neurčitou. Dále byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 3 T 29/2012 ze dne 12. 12. 2012, který nabyl právní moci dne 2. 5. 2013, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 7 To 75/2013 ze dne **2. 5. 2013**, pro spáchání zločinu podílnictví dle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku ve stadiu pokusu k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let, vyhoštění na dobu neurčitou a propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Žalovaný má s ohledem na výše uvedené za jednoznačně a dostatečně prokázané, že žalobce je nejen důvodně podezřelý ze spáchání vážných zločinů, nýbrž takové vážné zločiny skutečně spáchal a byl pro ně pravomocně odsouzen, jak vyplývá z výše uvedených rozhodnutí příslušných

soudů. Vzhledem k povaze výše popsaného jednání žalobce, které je neslučitelné s principy, na nichž je mezinárodní ochrana vystavěna, se žalovaný rozhodl na případ žalobce aplikovat ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a vyloučit jej tak z okruhu osob, kterým může být na území České republiky udělena doplňková ochrana.

Konečně uvedl, že nyní se žaloba opírá o válečný konflikt v Ázerbájdžánu a hrozbu vážné újmy v případě návratu, když v celém spisu čítající přes 400 stran se takové zmínky ani nevyskytují, včetně soudních rozsudků. O této skutečnosti se žalobce nezmínil ani při posledním pohovoru ze dne naposled 2. 3. 2016. Kromě toho by se jednalo podle posledních zpráv o tzv. zamrzlý konflikt, kde již dávno bylo podepsáno příměří a jedná se tak o účelovou námitku předestřenou až nyní v žalobě. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

U jednání před soudem žalobce vyslechnut jako účastník řízení uvedl, že v prosinci r. 2004 vstoupil do opoziční strany Müsavat. V lednu 2005 rozdával letáky v centru Baku, které se týkaly svolání akce opoziční strany na únor. Byl zadržen policií, odvezen na služebnu a tam zbit, zadržovali ho tři dny. V říjnu 2005 před volbami do parlamentu byl na mítinku ve městě vedle Baku, bylo tam asi 15000 lidí, mítink rozháněla policie. Odvezli tehdy mnoho lidí, bili je rukama nohama a zadržovali tři dny. Tři dny je maximální doba, po kterou je možné v Ázerbajdžánu osobu zadržet. V listopadu 2005 byla svolána protestní akce proti zfalšování voleb, sešlo se několik tisíc lidí. Policie shromáždění opět rozháněla, rozvázala lidi po celém městě na policii, bili je na ulici i na služebnách. Tenkrát byl zadržen 15 dnů, byl mučen, potom podepsal přiznání k tomu, co nespáchal. Podepsal, že napadl veřejného činitele a držel drogy. Šéf společnosti, ve které byl zaměstnán, za něj policii zaplatil úplatek, aby ho pustili a současně žádal, aby zničili protokol o jeho přiznání. Bylo mu však řečeno, že se jedná o zakázku ministerstva vnitra, protokol zničit nemohou, maximálně mu mohou dát lhůtu 1 měsíce, aby kamkoliv utekl a potom musí pokračovat ve stíhání. Proto z Ázerbajdžánu utekl. Utekl s ázerbajdžánským pasem a řeckým vízem do Švédska, požádal tam o azyl, ale bylo rozhodnuto, že musí odjet do Řecka, které je příslušné rozhodnout o jeho žádosti. Odejel do Norska, kde se situace opakovala. Proto do Řecka odejel, o azyl požádal, ale odpověď nedostal. Ázerbajdžánský pas ztratil. Nechtěl se přihlásit na ázerbajdžánské vyslanectví o pas, protože byl v zemi stíhán a zřejmě i hledán. Proto zaplatil za falešný bulharský občanský průkaz a odejel do Čech, kde má strýce. Do Čech přišel v r. 2008, spáchal zde tři trestné činy za které dostal 6 let odnětí svobody. Nyní vykonává pátý rok trestu.

Dále uvedl, že se správní orgán zabýval dlouhodobostí jeho pronásledování. Namítl, že se nemohlo jednat o dlouhodobost, když už po třetím zásahu policie musel ze země uprchnout. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že si mohl stěžovat na policii. Uvedl, že příslušníci opozice si na policii stěžovat nemohou. Setkal se s obhájkyňou lidských práv, která je již ve výkonu trestu, která mu poradila, že nemá cenu si v Ázerbajdžánu stěžovat, ale je možné jedinež utéct. K výtce, že požádal o mezinárodní ochranu pozdě, uvedl, že měl řecké vízum a po zkušenostech, které měl ve Švédsku a Norsku se bál, že ho vrátí do Řecka. Požádal proto o mezinárodní ochranu až byl ve vazbě, protože již neměl jinou možnost. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že nemá důvod mít strach. Není pravdou, že nebyl politicky perzekuován. Jeho bratr mu vzkázal, že byl v nepřítomnosti odsouzen na 8 a půl roků, z toho vyplývá, že byl odsouzen za politickou angažovanost, neboť se jednalo o vykonstruované trestné činy. Byl vystaven vlivu autoritářského režimu jako příslušník opoziční strany. Proč spáchal trestnou

činnost, vysvětlil ve svém dopise soudu. Uvedl, že se nevyhýbá trestní odpovědnosti, o čemž svědčí jeho odsouzení v ČR. V Azerbajdžánu však byla jeho trestná činnost vykonstruovaná. Podání námítky promlčení již nepřichází v úvahu, neboť již byl odsouzen. Také na vojnu odveden nebude, protože odsouzené na vojnu neodvádí. Ministerstvo vnitra vyzradilo, že je v ČR a jeho bratr s tím má nyní problémy. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že není dobrý jako dřív, podstatně se zhoršil ve výkonu trestu, který končí v r. 2018. Námitky proti provedení dokazování nepodal, protože byl omezen v pohybu. Když za ním někdo přišel, nebyl připraven, protože mu nebylo oznámeno kdo a kdy za ním přijde.

V dopise Krajskému soudu v Praze, který žalobce předal soudu při jednání dne 30. 6. 2017, se vyjádřil ke své trestné činnosti na území ČR. Uvedl zde, že trestnou činnost páchal proto, aby získal finanční prostředky pro demokratická hnutí ve své vlasti, která jsou pronásledována. Trestnou činnost páchal pouze ze své iniciativy, bez vědomí politických sil a uskupení, kterých je členem a kterým získané prostředky poskytl. Trestná činnost probíhala v období od srpna 2009 do února 2010, jednalo se o podvod a podílnictví, finanční částky získané nelegálně převáděl na zahraniční účty. Dalším trestným činem bylo používání falešného bulharského pasu, ten používal z důvodu, aby vůbec mohl přicestovat do ČR.

Žalovaný u jednání soudu uvedl, že ve správním řízení žalobce nežádal doplnění důkazů, i když měl příležitost. Zdůraznil, že je třeba se držet žalobních bodů. V rozhodnutí bylo odpovězeno na všechny jeho námitky, které v řízení vznesl.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 25. 6. 2010 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR), ve které uvedl, že je státním příslušníkem Ázerbájdžánu, ázerbájdžánské národnosti a nevyznává žádné náboženství. Je svobodný a bezdětný, rodiče již zemřeli. Ve vlasti žijí pouze jeho bratr a sestra, v ČR má strýce. Dosáhl středoškolského vzdělání v oboru logistiky. Ve vlasti žil v Baku a pracoval jako kurýr a dále jako logistik. V Řecku se zabýval dělnickými profesemi, v ČR pracoval na stavbách. Od prosince roku 2004 je členem politické strany Müsavat. V roce 2005 bylo proti němu ve vlasti zahájeno trestní stíhání za napadení policisty a držení drog. Výsledek trestního řízení nezná, protože z vlasti utekl. V březnu 2010 bylo proti němu zahájeno trestní stíhání v ČR za padělání a pozměňování veřejné listiny a nedovolené ozbrojování. Řízení stále probíhá. Vlast opustil v prosinci 2005. Krátce před odjezdem byl zadržen na demonstraci, policisté ho při výsleších přinutili k přiznání k trestným činům, které nespáchal. Pomohl mu kamarád, který policisty podplatil, a ti jej nechali utéct. Odletěl z Baku do Švédska s přestupem v Praze. U sebe měl svůj pas a řecké vízum. Ve Švédsku požádal o azyl, ale bylo mu řečeno, že na základě tzv. Dublinského nařízení bude předán řecké straně. Z tohoto důvodu asi po půlročním pobytu ve Švédsku odjel do Norska, kde opět požádal o azyl. Asi za půl roku byl předán z Norska do Řecka, kde byla dále posuzována jeho žádost o mezinárodní ochranu. Na výsledek řízení však nečekal a asi po roce a čtvrt, tj. v březnu 2008, odjel lodí do Itálie a dále vlakem přes Rakousko do ČR, neboť zde má příbuzného. Cestoval na základě falešného bulharského občanského průkazu. Do ČR přicestoval v březnu 2008. Jde o jeho cílovou zemi, chce zde zůstat, slušně žít, pracovat a být propuštěn z vězení. Potvrdil, že za dobu svého pobytu v cizině spojení se zastupitelským úřadem své vlasti nenavázal. O udělení mezinárodní ochrany žádá z obav před uvězněním,

jelikož byl donucen přiznat se k trestným činům, které nespáchal. Dále v Ázerbájdžánu stále trvá hrozba válečného konfliktu.

V průběhu pohovoru žalobce vypověděl, že z Řecka odjel proto, že tam byly špatné podmínky. Zde má strýce a ČR je mu jazykově bližší. Pracoval zde na různých brigádách a na stavbách, dlouhou dobu byl také bez práce. Z vlasti naposledy odjel v prosinci 2005, od té doby se tam nevrátil. Důvodem bylo jeho pronásledování kvůli politickým názorům. V průběhu roku 2005 byl třikrát zadržen, naposledy v listopadu. V prvních dvou případech na tři dny, policisté jej zbili a varovali, aby se nadále neúčastnil demonstrací. Naposledy byl zadržen na 15 dnů, policisté proti němu zfalšovali obvinění a násilím ho donutili k podpisu přiznání. Pokaždé byl zadržován na městském oddělení policie v Baku. Obviněn byl z napadení policistů a držení narkotik, které prý u něj našli. Měl kamaráda, který uplatil policisty, aby zinscenovali jeho útěk. Kamarád zaplatil 5000 Euro, jmenoval se Rauf Mamedov, vlastnil více než polovinu akcií britské společnosti Murphy Shipping Company a byl jejím viceprezidentem. V roce 2006 onemocněl a zemřel na selhání jater a ledvin. V listopadu 2005 byl policií zadržen při demonstraci, protestoval proti zfalšování parlamentních voleb. Policie zasáhla, bila demonstranty a zatýkala, on byl jedním ze zadržených, zbit byl také. Před tím byl zadržen také během mítinku v říjnu 2005, poprvé v lednu 2005 za rozdávání letáků, které informovaly o konání protestní akce. Oficiálně je rozdávání letáků legální, ale pokud jde o opoziční politické letáky, policie to člověku zakáže nebo ho zbije. Mítinky, kterých se zúčastnil, se konaly před parlamentními volbami, resp., po nich jako výraz nesouhlasu s jejich výsledkem. Chtěl podpořit změnu, požadoval spolu s ostatními demokratické volby. Tyto protestní akce organizovala strana, jejímž byl žadatel členem - Müsavat, spolu se Stranou lidové fronty Ázerbájdžánu. Existovala koalice, která chtěla provést tzv. oranžovou revoluci po vzoru Ukrajiny a Gruzie. K těmto problémům je žalobce navíc nyní považován za dezertéra. V minulosti nebyl k výkonu vojenské služby povolán, protože se staral o bratra a sestru. Ta doba však již pominula, a když byl povolán na vojenskou správu jeho bratr, ptali se jej i na něj. Došlo také ke změně zákona, jsou už povoláváni i sirotci a jedináčci. Obává se, že v jeho vlasti může kdykoli začít válka. 25% území Ázerbájdžánu je okupováno, přestože se vedou mírová jednání, může k válce kdykoli dojít. Už to nechce nikdy zažít. V letech 1993-1994 dostával sociální podporu jako uprchlík. V roce 1992 Arméni okupovali okres, kde žil, proto uprchl do Baku. V Ázerbájdžánu žije asi milion uprchlíků z okupovaných území. Přišli tenkrát o dům a další majetek. Místní lidé v Baku se k nim chovali nevraživě, něco jako rivalita mezi Moraváky a Pražáky. O mezinárodní ochranu se rozhodl požádat, protože má obavy o svůj život. V případě návratu se bojí uvěznění. On chce ale žít v normálním demokratickém státě. Dříve v ČR žádost nepodal, protože se obával přemístění do Řecka.

Rozhodnutím č. j. OAM-150/LE-LE05-ZA14- 2010 ze dne 2. 11. 2012, nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který svým rozsudkem ze dne 29. 7. 2013, č. j. 29 Az 26/2012-85, žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku žalobce podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který svým rozsudkem ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 Azs 26/2013-42, zrušil rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud v Hradci Králové následně svým rozsudkem ze dne 2. 9. 2015, č. j. 29 Az 26/2012-261, zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení

Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2016, č. j. OAM-150/LE-LE05-ZA14-R2-2010, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §13, a § 14 zákona o azylu a bylo rozhodnuto, že doplňkovou ochranu nelze pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu udělit. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce nebyl nijak dlouhodobě policií sledován, prověřován pro své aktivity či jinak šikanován. K jeho zadržení došlo fakticky nahodile a mezi prvním a druhým zadržením uběhlo devět měsíců. V souvislosti s aspektem dlouhodobosti správní orgán posuzoval i aspekty intenzity a opakovanosti působení státních orgánů Ázerbájdžánu vůči jeho osobě. Žalobce uvedl, že byl policisty při trojím zadržení zbit a v listopadu 2005 donucen k přiznání spáchání trestných činů. Zároveň se ale ani nepokusil si na jednání příslušníků policie vůči jeho osobě stěžovat a žádat o prošetření těchto incidentů.

K otázce humanitárního azylu žalovaný uvedl, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou osobou s úplným socioekonomickým zázemím ve vlasti, kde žije jeho bratr s rodinou, a sestra. Rovněž nemá žádné zdravotní potíže. Humanitární azyl mu proto neudělil.

Dále žalovaný uvedl, že jelikož pojem „vážný zločin“ není příslušnými právními předpisy definován, byl nucen nejprve tento pojem vymezit. Ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen trestní zákoník), stanoví, že trestné činy se dělí na přečiny a zločiny, přičemž přečiny jsou dle § 14 odst. 2 trestního zákoníku všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do pěti let. Dle ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku jsou zvlášť závažnými zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let. Je evidentní, že pojem „vážný zločin“ nezahrnuje takto vymezené přečiny a naopak, že bezesporu zahrnuje trestním zákoníkem definované zločiny zvlášť závažné. Žalovaný dospěl k závěru, že „vážným zločinem“ není pouze zvlášť závažný zločin ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku, nýbrž i takové zločiny, tedy trestné činy, u nichž horní hranice trestní sazby překračuje pět let, nedosahuje však deseti let, které však lze pro jejich charakter a společenskou škodlivost považovat za vážné. Žalovaný uvedl, že za takové vážné zločiny považuje tedy i podvod a podílnictví, za něž byl žadatel v ČR pravomocně odsouzen.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 25. 6. 2010, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého „při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Námitka žalobce, že jeho zdravotní stav se v průběhu výkonu trestu zhoršil, tedy nemůže být úspěšná,

Žalobce předně uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 2 a § 3 správního řádu, § 12, § 14, § 14a a § 15a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 3 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod. Tyto námitky však nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Navíc v případě namítaného porušení „čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 3 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod“ není ani zřejmé, o jaké předpisy se jedná, jelikož mezinárodních smluv s podobným názvem je více.

Žalobce v doplnění žaloby však konkretizoval žalobní bod, že žalovaný pochybil při posuzování, zda jsou v projednávané věci splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tato námitka není důvodná.

Úvodem soud poznamenává, že ve svém dalším výkladu vychází ze skutkových tvrzení žalobce. Tato tvrzení žalovaný původně označil za nevěrohodná. Jeho přístup však byl odmítnut Krajským soudem v Hradci Králové, který ve svém rozsudku ze dne 2. 9. 2015, č. j.

29 Az 26/2012-261, uvedl, že „Soud je přesvědčen, že z uvedených skutečností nelze vyvodit závěr o nevěrohodnosti či nadsazování problému, tak, jak učinil ve svém rozhodnutí žalovaný. Soud naopak výpověď žalobce hodnotí jako vcelku velmi konzistentní, a v této souvislosti připomíná např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 14. 5. 2008, kdy pod sp. zn. 7 Azs 25/2008 soud pojednal o nevěrohodnosti tvrzení žadatele znemožňující správnímu orgánu shledat podmínky pro udělení azylu, a to pro zásadní rozporuplnost. Takovou však ve výpovědi žalobce soud neshledal, nepovažuje ani za zásadní nevědomost o **straně** údaje, které žalobce uvedl“. Vázán tímto právním názorem již žalovaný v napadeném rozhodnutí věrohodnost tvrzení žalobce nezpochybňoval a ani soud nevidí žádného důvodu pro jejich zpochybnění.

Žalobce svůj nárok na udělení azylu opírá o to, že v průběhu roku 2005 byl třikrát zadržen policií, naposledy v listopadu. V prvních dvou případech na tři dny, policisté jej zbili a varovali, aby se nadále neúčastnil demonstrací. Naposledy byl zadržen na 15 dnů, policisté proti němu zfalšovali obvinění a násilím ho donutili k podpisu přiznání.

Podle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Výkladem § 12 písm. a) zákona o azylu se zabýval NSS v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ve kterém uvedl, že „Je-li totiž ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu vykládáno systematickým a teleologickým výkladem, znamená to, že je vykládáno souladně s článkem 43 Listiny, podle jehož první věty „Česká a Slovenská Federativní Republika poskytuje azyl cizincům pronásledovaným za uplatňování politických práv a svobod,“ a to jednak proto, že má toto ustanovení ústavního pořádku vyšší právní sílu, a jednak proto, že je ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni, jak o tom ostatně svědčí i důvodová zpráva k tomuto zákonnému ustanovení: „Důvodem pro udělení azylu jsou buď důvody podle čl. 43 Listiny, nebo důvody podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků.“ Napojení tohoto zákonného ustanovení na Listinu ovšem nutně vede k tomu, že i výklad jeho jednotlivých pojmů a součástí musí respektovat terminologii a systematiku Listiny, jakkoli v jiných částech zákona o azylu - tedy tam, kde je odrazem mezinárodního a evropského práva a v souladu s nimi má být vykládáno - je na takový postup nahlíženo spíše skepticky. To dosvědčuje z rozhodovací činnosti zdejšího soudu rozsudek ze dne 10. 10. 2003, sp. zn. 2 Azs 15/2003 (publ. pod č. 77/2004 Sb. NSS), kde soud odmítl považovat za přijatelný důvod poskytnutí azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu pouze to, že v právním řádu země původu žadatele chyběla obdoba článku 15 odst. 3 Listiny. **Při výkladu § 12 písm. a) zákona o azylu však naopak systematika Listiny respektována být musí, a souladně s ní tak musí být vymezeno i to, jaká práva jsou podle něj „politickými právy a svobodami“, a musí za ně být nutně označena politická práva obsažená v hlavě II oddílu druhém Listiny (zvýrazněno krajským soudem). K totožnému závěru dospívá ostatně i chudá komentářová literatura k Listině (viz Klíma, K. a kol. Komentář k Ústavě a Listině.**

Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005, s. 992). Na tom jistě nic nemění ani to, že sám článek 43 Listiny měl svůj předobraz v článku 16 odst. 2 (od roku 1993 článek 16a odst. 1) německého Základního zákona, podle nějž „politicky pronásledovaní požívají práva azylu“. Jeho předobrazem naopak byl podle německé komentářové literatury k tomuto ustanovení (viz Von Münch, I. Grundgesetz-Kommentar, Band 1. München: C. H. Beck, 1992, s. 925) článek 1 A bod 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (publ. pod č. 208/1993 Sb., dále též „Ženevská úmluva“). Soud, vycházející ze shora uvedeného výkladu, se zabýval předně tím, zda obtíže žalobce ve vlasti vycházely z uplatňování politických práv. Odpověď na tuto otázku je kladná. Žalobce byl zadržen policií kvůli účasti na demonstracích a šíření letáků. Tyto aktivity bez nejmenších pochybností spadají do oblasti svobody projevu (čl. 17 Listiny základních práv a svobod) a práva shromažďovacího (čl. 19 Listiny). Rovněž je tak nepochybné, že důvodem pro obtíže žalobce bylo zastávání určitých politických názorů, jak požaduje § 12 písm. b) zákona o azylu.

Následně soud zkoumal, zda obtíže žalobce byly takové intenzity, aby bylo možno hovořit o pronásledování. Na tuto otázku je však odpověď záporná. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „Pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“. Příklad žalobce, kterému hrozí odnětí svobody za vykonstruované obvinění, nelze podřadit pod pojem pronásledování, jak jej definuje Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“) v čl. 9 odst. 2 písm. b) a c), tedy „právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem“ a „nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání“. Žalovaný argumentuje, že žalobce nebyl pronásledován, jelikož jeho obtíže nebyly dostatečně intenzivní. S tímto závěrem soud souhlasí. Je pravdou, že žalobce nebyl Ázerbájdžánskými orgány cíleně vyhledáván a skutečnost, že byl třikrát zbit policií, sama o sobě nedosahuje dostatečné intenzity, aby se jednalo o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Soud přihlédl především k tomu, že žalobce byl policií zadržen pouze třikrát, jednou při rozdávání letáků a dvakrát v souvislosti s rozpuštěním demonstrace. Byla to tři zadržení během roku 2005. Jednalo se tedy o ojedinělé zásahy policie spojené s momentální konkrétní činností žalobce. V jeho případě se nedá hovořit o dlouhodobý soustavný nátlak a diskriminaci proti němu ze strany státních orgánů. Soud proto dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a že výrok napadeného rozhodnutí žalovaného, že azyl se podle § 12 zákona o azylu neuděluje, je správný. Správný je také výrok, že se žalobci neuděluje azyl podle § 13 zákona o azylu a žalobce ani nesprávnost tohoto výroku nenamítal.

Úvahy žalovaného o neudělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu podléhají pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 – 48). Žalovaný uvedl, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou osobou s úplným socioekonomickým zázemím ve vlasti, kde žije jeho bratr s rodinou a sestrou. Rovněž nemá žádné zdravotní potíže. Tuto úvahu považuje soud za racionální, je podepřena obsahem správního spisu a soud se s ní ztotožňuje. Argumenty žalobce o zhoršené bezpečnostní situaci v zemi původu jsou relevantní pro posuzování existence vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, ale nikoliv pro otázku humanitárního azylu.

Dalším žalobním bodem je námitka, že by žalobci měla být udělena doplňková ochrana, a že žalovaný pochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobci doplňkovou ochranu nelze s ohledem na § 15a zákona o azylu udělit. Tato námitka je důvodná. Úvodem soud konstatuje, že jelikož žalovaný dospěl k závěru, že žalobci doplňkovou ochranu nelze udělit, nezabýval se již tím, zda by žalobci v případě návratu do vlasti hrozila vážná újma. Z toho důvodu se touto otázkou nemůže zabývat ani soud, který posuzuje pouze to, zda žalovaný aplikoval tzv. vylučovací klauzuli (§ 15a zákona o azylu) v souladu se zákonem či nikoliv.

Mezi účastníky je sporný výklad pojmu „vážný zločin“. Žalobce argumentuje, že tento pojem je synonymem pojmu „zvlášť závažný zločin“ podle trestního zákoníku, žalovaný pak vykládá tento pojem širěji, jako zahrnující nejen veškeré „zvlášť závažné zločiny“, ale rovněž i některé „zločiny“ ve smyslu trestního zákoníku. Ani jeden z výše uvedených výkladů není správný. Výkladem pojmu „vážný zločin“ ve smyslu zákona o azylu (a rovněž pojmu „zvlášť závažný zločin“, ve smyslu zákona o azylu ve znění účinném do 17. 12. 2015), se zabýval zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 30. 8. 2016, č. j. 49 Az 71/2015-26, publikovaném ve sbírce rozhodnutí NSS pod číslem Rs 3537/2017, ve kterém uvedl, že „pojmy „zvlášť závažný zločin“ v § 15a zákona o azylu, ve znění účinném do 17.12. 2015 a „vážný zločin“ v § 15a zákona o azylu, ve znění účinném ode dne 18. 12. 2015, je třeba interpretovat shodně a nezávisle na pojmu „zvlášť závažný zločin“ v § 14 odst. 3 trestního zákoníku. Při posuzování toho, zda je určité jednání „vážným zločinem“ je pak třeba posuzovat jak individuální, tak typový charakter předmětného jednání. Nelze se přitom spokojit s konstatováním, že dané jednání je (typově) trestním zákoníkem označeno jako zvlášť závažný zločin“. Soud se v citovaném rozsudku dále zabýval podrobnějším vymezením tohoto pojmu, přičemž vycházel z pokynů Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z roku 2003 a ze stanoviska generálního advokáta Mengozziho ve věci vedené u Evropského soudního dvora pod sp. zn. C-57/09. V tomto stanovisku generální advokát uvádí:

„Aby se na určité jednání vztahovalo ustanovení čl. 12 odst. 2 písm. b) směrnice, musí být nejprve možné je kvalifikovat jako "zločin". Rozdílný obsah, jež tento výraz může mít v jednotlivých právních rádech, ztěžuje jeho definici, a to jak v rámci Úmluvy z roku 1951, tak v rámci směrnice. Pro účely mé analýzy stačí v tomto ohledu uvést, že vzhledem k původu dotčeného ustanovení - které doslovně přejímá znění čl. 1F písm. b) Úmluvy - jakož i cíli směrnice, který je uveden výše, vyžaduje tato kvalifikace především použití mezinárodních standardů, ačkoliv je třeba vzít v úvahu rovněž kritéria použitá v právním řádu, v němž je žádost o azyl posuzována, a případně zásady společné právním předpisům členských států nebo vyplývající z práva Unie.

Z přípravných prací na Úmluvě a ze systematického výkladu čl. 1F písm. b), jakož i obecněji z povahy a účelu tohoto ustanovení vyplývá, že se důvod vyloučení, který je v něm stanoven, použije pouze v případě vysokého stupně závažnosti dotčeného zločinu. Toto pojetí je potvrzeno výkladem poskytnutým odděleními různých úrovní v rámci UNHCR a aplikační praxí smluvních států, a rovněž je sdílí odborná literatura.

Posouzení závažnosti zločinu musí být konkrétně prováděno případ od případu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností, a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před předmětným chováním nebo po něm, a vyžaduje přijetí spíše mezinárodních, než místních standardů. Toto posouzení nevyhnutelně ponechává orgánu pověřenému jeho provedením velkou volnost rozhodování.

*Mezi faktory, které je třeba vzít v úvahu, UNHCR v Pokynech ze dne 4. září 2003 (dále jen "Pokyny z roku 2003") demonstrativně uvádí povahu činu, skutečně způsobenou škodu, postup použitý pro zahájení trestního stíhání, povahu trestu a skutečnost, zda většina soudů považuje tento čin za vážný zločin. Zvláště je třeba vzít v úvahu výši stanoveného nebo skutečně uloženého trestu ve státě, v němž je žádost o přiznání postavení uprchlíka přezkoumávána, ačkoli se nejedná o prvek, který je sám o sobě rozhodující, a to vzhledem k jeho odlišnému charakteru v jednotlivých právních řádech. **Za vážné zločiny jsou obecně považovány zločiny proti životu, fyzické integritě nebo svobodě člověka** (zvýraznění provedena soudem).*

Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný posoudil aplikaci vylučovací klauzule nesprávně. V prvé řadě se napadené rozhodnutí zabývá pouze typovými charakteristikami trestné činnosti žalobce a zcela opomíjí individuální okolnosti jednotlivých případů. Hlavním pochybením žalovaného je však extrémně široký výklad pojmu „vážný zločin“, který nemá oporu ani v mezinárodním, ani v evropském právu. Jak vyplývá z citovaného stanoviska „*Za vážné zločiny jsou obecně považovány zločiny proti životu, fyzické integritě nebo svobodě člověka*“. Trestná činnost žalobce je však zcela jiného charakteru – byl odsouzen pro trestné činy podvodu, podílnictví a padělání a pozměňování veřejné listiny. Tyto trestné činy (povětšinou majetkové povahy), však zpravidla nemohou být pokládány za „vážné zločiny“ ve smyslu zákona o azylu, které vylučují udělení doplňkové ochrany. Soud připouští, že ve výjimečných případech (za zcela specifických okolností konkrétního případu) by i např. trestný čin podvodu mohl být shledán „vážným zločinem“, nicméně žalovaný v napadeném rozhodnutí nic takového netvrdil a ani ze správního spisu takové mimořádné okolnosti nevyplynuly.

Soud tak shrnuje, že žalovaný pochybil, pokud aplikoval vylučovací klauzuli a neposoudil meritorně možnost udělení doplňkové ochrany žalobci.

Vzhledem k výše uvedenému postupoval soud podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. a napadené rozhodnutí žalovaného v části, kterou nebyla žalobci udělena doplňková ochrana pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Ve zbytku žalobu jako nedůvodnou ze shora uvedených důvodů zamítl. V dalším řízení bude na žalovaném, aby věc znovu posoudil v souladu s právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, také žalobci, přesto, že byl ve věci částečně úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože také jemu náklady řízení nevznikly.

Odměnu soudem ustanovené zástupkyni žalobce určil soud ve výši 13.600,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 12.400,- Kč za čtyři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání doplnění žaloby, dvakrát účast u jednání – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze čtyř paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, zvýšeno o 21% DPH, celkem 16.456,-Kč.

Odměnu soudem ustanovenému tlumočnickovi jazyka azerbajdžánského Mgr. E. D., Ph.D. soud stanovil podle vyhlášky č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 17 odst. 1, Pol. 1 částkou 350,-Kč, zvýšenou podle § 22 odst. 1 písm. b) o 10% za asijský jazyk, celkem tedy částkou 385,-Kč.

Odměnu soudem ustanovenému tlumočnickovi jazyka ruského Ing. E. B. soud stanovil podle vyhlášky č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 17 odst. 1, Pol. 1 částkou 350,-Kč za jednu hodinu přítomnosti u jednání soudu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. září 2017

Olga Stránská, v. r.
soudkyně

Za správnost:
P. Š.